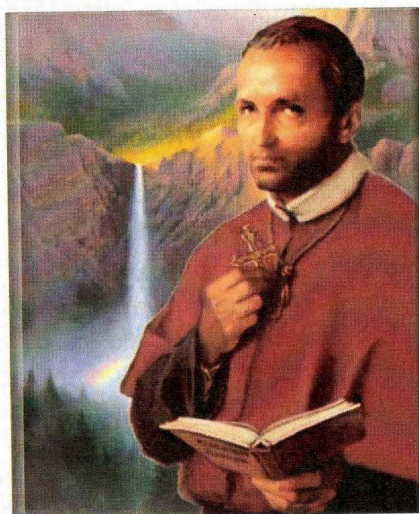

Sv. Alfons Maria z Liguori

Drazí bratři a sestry,

dnes bych vám chtěl představit postavu svatého Učitele církve, kterému za mnohé dlužíme, protože byl vynikajícím morálním teologem a učitelem duchovního života všech, zejména prostých lidí. Je autorem slov i melodie jedné z nejpopulárnějších Vánočních koled v Itálii – Tu scendi dalle stelle a mnohých dalších písní.

Patřil do bohaté neapolské šlechtické rodiny: Alfons Maria z Liguori se narodil roku 1696. Byl obdařen výjimečnými intelektuálními kvalitami a v pouhých šestnácti letech dosáhl doktorátu obojího práva, kanonického i občanského. Stal se brilantním advokátem v Neapoli, kde po osm let vyhrával všechny kauzy, které hájil. Jeho duši toužící po Bohu a po dokonalosti však Pán přivedl k pochopení, že má jiné povolání. Roku 1723 znechucen korupcí a nespravedlností, která se rozmáhala v tamějším soudnictví, opustil svou profesi, včetně bohatství a úspěchů, a rozhodl se i přes odpor svého otce stát se knězem. Měl ty nejlepší učitele, kteří jej uvedli do studia Písma svatého, dějin církve a mystiky. Osvojil si bohatou teologickou kulturu, kterou zúročil, když se po několika letech pustil do spisovatelské činnosti. Byl vysvěcen na kněze roku 1726 a konání své služby spojil s diecézní kongregací Apoštolských misíí. Alfons zahájil evangelizaci a katechezi v těch nejnižších vrstvách neapolské společnosti, kde s oblibou kázal a vyučoval základním pravdám víry. Mnozí tito obyčejní a chudí lidé, ke kterým se obracel, byli nezřídka plni neřestí a dopouštěli se zločinů. Alfons dosáhl vynikajících výsledků. V nejchudších čtvrtích města začaly vznikat skupiny lidí, kteří se po večerech scházeli v soukromých domech a obchodech, aby se modlili a rozjímali Boží Slovo pod vedením katechetů formovaných Alfonsem a dalšími kněžími, kteří pravidelně navštěvovali tyto skupiny věřících. Když se na přání neapolského arcibiskupa začala tato setkání konat v městských kaplích, dostala jméno „podvečerní kapličky“. Byla skutečným pramenem

morální výchovy, sociálního ozdravení, vzájemné pomoci mezi chudými: krádeže, souboje a prostituce prakticky vymizely.

Přestože sociální a náboženský kontext doby svatého Alfonse byl zcela jiný než dnes, představují tyto „podvečerní kapličky“ jakýsi vzor misijní aktivity, z něhož se i dnes můžeme inspirovat v „nové evangelizaci“, zejména mezi těmi nejchudšími, a při vytváření spravedlivějšího, bratrštějšího a solidárnějšího soužití. Kněžím je svěřen úkol duchovní služby, zatímco dobře formovaní laici mohou být v lůně společnosti účinnými křesťanskými animátory autentického evangelního kvasu.

Alfons ve věku 35 let nejprve zvažoval, že odejde evangelizovat pohanské národy, dostal se však do kontaktu se zemědělci a pastevci z vnitrozemí Neapolského království a byl náboženskou nevědomostí a dezorientací, v níž se nacházeli tak zasažen, že se rozhodl opustit hlavní město a věnovat se těmto lidem, kteří byli chudí duchovně i materiálně. Roku 1732 založil řeholní Kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele, jejíž vedení svěřil biskupovi Tomášovi Falcoiovi a později se sám stal jejím představeným. Tito řeholníci vedení Alfonsem byli autentickými putujícími misionáři, kteří chodili i do nejvzdálenějších zemí a vybízeli k obrácení a vytrvalosti v křesťanském životě zejména prostřednictvím modlitby. Redemptoristé působící pomocí nových forem apoštolátu na celém světě jsou v tomto evangelizačním poslání doposud činní. S uznáním na ně myslím a povzbuzuji je k neustálé věrnosti příkladu jejich svatého zakladatele.

Roku 1762 byl Alfons, vážený pro svou dobrotu a pastorační horlivost, jmenován biskupem u Svaté Agáty Gótů. Tuto službu v důsledku nemoci, kterými byl stížen, později se souhlasem papeže Pia VI. roku 1775 opustil. Tentýž papež, když dostal zprávu o jeho smrti, jež nastala po mnoha souženích roku 1787, zvolal: „Byl to světec!“ A nemýlil se. Alfons byl kanonizován roku 1839 a roku 1879 byl prohlášen za Učitele církve. Tohoto titulu se mu dostalo z mnoha důvodů. Především proto, že vypracoval bohatou nauku morální teologie, která vhodně podává katolické učení, takže jej papež Pius XII. prohlásil za „Patrona všech zpovědníků a moralistů“. V jeho době byla rozšířena velmi přísná interpretace morálního života, která byla poplatná jansenistické mentalitě, jež místo aby živila důvěru a naději v Boží milosrdenství, podněcovala strach a líčila tvář Boha jako sverepou a přísnou, notně vzdálenou té, kterou nám zjevil Ježíš. Svatý Alfons zejména ve svém hlavním díle nazvaném Morální teologie nabízí vyváženou a přesvědčivou syntézu požadavků Božího zákona, vepsaného do našich srdcí, plně zjeveného Kristem, spolehlivě interpretovaného církví a dynamikou svědomí a svobody člověka, jež umožňují zrání a realizaci jeho osoby právě přilnutím k pravdě a dobru. Pastýřům duší a zpovědníkům Alfons doporučoval, aby byli věrní katolickému morálnímu učení a zároveň si osvojili láskyplný, chápavý a jemnocitný přístup, aby ti, kdo přistupují ke zpovědi, mohli na svojí cestě víry a křesťanského života zakoušet přijetí, podporu a povzbuzení. Svatý Alfons neúnavně opakoval, že kněží jsou viditelným znamením

nekonečného milosrdenství Boha, který odpouští a osvěcuje mysl i srdce hříšníka, aby se obrátil a změnil život. V naší době, kdy se objevují jasné příznaky ztráty mravního svědomí i nedostatku vážnosti vůči svátosti zpovědi je nauka svatého Alfonse stále velice aktuální.

Vedle teologických děl napsal svatý Alfons mnohé další spisy, určené náboženské formaci lidu. Jeho styl je jednoduchý a líbivý. Díla svatého Alfonse čtená a přeložená do mnoha jazyků přispěla ke vzniku lidové spirituality posledních dvou století. Některá z nich lze s velkým užtkem číst i v dnešní době, jako např. Věčné pravdy, Vznešenosti Panny Marie a Jak milovat Ježíše Krista. Ten posledně jmenovaný spis je syntézou jeho myšlení a jeho vrcholným dílem. Velmi zdůrazňuje nezbytnost modlitby, která umožňuje otevřít se milosti Boží, denně plnit Boží vůli a dosáhnout vlastního posvěcení. O modlitbě zde píše: „Bůh neupírá nikomu milost modlitby, kterou se mu dostává pomoci, aby přemáhal každou žádostivost a každé pokušení. Říkám, opakuji a stále budu opakovat, dokud budu žít, že celá naše spása spočívá v modlitbě“. Odtud pochází i proslulý axiom: „Kdo se modlí, bude spasen“ (Modlitba – velký prostředek spásy a další díla. Asketické spisy II, Řím, 1962, str. 171). V této souvislosti se mi vybavuje povzbuzení mého předchůdce Božího služebníka Jana Pavla II: „naše křesťanská společnost se musí stát autentickými „školami“ modlitby... Proto se výchova k modlitbě musí stát základním pilířem jakéhokoli pastoračního programu“ (Nuovo Millennio ineunte, 33,34).

Mezi formami modlitby, které svatý Alfons horlivě doporučoval, vyniká návštěva Nejsvětější svátosti nebo jak bychom řekli dnes krátká či delší, osobní či komunitní adorace před Eucharistií. „Mezi všemi pobožnostmi – píše Alfons – je adorace svátostného Ježíše určitě první hned po svátostech. Je nejdražší Bohu a nejužitečnější pro nás... Jak krásné a milé je stát před oltářem s vírou... a předkládat vlastní potřeby jako přítel příteli, k němuž má naprostou důvěru!“ (Návštěvy Nejsvětější svátosti a Panny Marie na každý den v měsíci. Úvod). Alfonsiánská spiritualita je totiž principiálně kristologická, je soustředěná na Krista a Jeho evangelium. Rozjímání o tajemství Vtělení a Umučení Páně jsou často předmětem jeho kázání. V těchto událostech je totiž Vykoupení „hojně“ nabízeno všem lidem. A právě proto, že je kristologická, je alfonsiánská zbožnost také vytríbeně mariánská. S velkou zbožností k Panně Marii popisuje její roli v dějinách spásy jako Společníci Vykupitele a Prostředníci milostí, Matku, Přímluvkyni a Královnu. Kromě toho svatý Alfons tvrdí, že zbožná úcta k Panně Marii nám bude velkou útěchou ve chvíli naší smrti. Byl přesvědčen, že rozjímání o našem věčném údělu, o našem povolání mít věčnou účast na blaženosti Boha, jakož i o tragické možnosti zavržení, pomáhá člověku žít klidně a závazně, vyrovnat se s realitou smrti a přitom si uchovávat vždycky naprostou důvěru v Boží dobrotu.

Svatý Alfons Maria z Liguori je příkladem horlivého pastýře, který získával duše hlásáním evangelia a udělováním svátostí, a zároveň jemným a dobrotivým způsobem jednání, jenž se rodil z intenzivního vztahu s Bohem, jenž je

nekonečnou Dobrotou. Měl realisticky optimistickou vizi zdrojů dobra, které Pán poskytuje každému člověku, a přikládal důležitost nejenom myšlení, ale také citům a pocitům srdce, umožňujících milovat Boha a bližního.

Závěrem bych rád připomněl, že náš světec, podobně jako svatý František Sálaský, o kterém jsem mluvil před několika týdny, důrazně hlásá, že svatost je dostupná každému křesťanovi: „Řeholníkovi jako řeholníkovi, světskému člověku jako světskému, knězi jako knězi, ženatému jako ženatému, obchodníkovi jako obchodníkovi, vojákovi jako vojákovi a takto i jakémukoli jinému stavu“ (Jak milovat Ježíše Krista. Asketické spisy I, Řím 1933, str. 79). Děkuje Pánu, že svojí Prozřetelností na různých místech a v různých dobách vzbuzuje svaté a učitele, kteří mluví stejným jazykem, aby nás vyzval k růstu ve víře, abychom s láskou a radostí žili svoji křesťanskou existenci v jednoduchých každodenních skutečích, abychom kráčeli po cestě svatosti, po cestě k Bohu a k pravé radosti.

Katecheze Benedikta XVI. na gen. audienci, nám. sv. Petra

Mlčení Svaté rodiny

Tradice nás učí, že obyvatelé svatého domku v Nazaretě spolu takřka nerozmlouvali.

Něžná nebeská zábava, kterou si představujeme jako součást Svaté rodiny, je jen dílem naší fantazie a neexistovala. Mezi nimi panovalo mlčení, které bylo hlubší než uzavřenost smutku nebo ticho v kartouze, kde se po chodbách ozývá jen hukot větrů mezi horskými štíty, ale všechno ostatní mlčí jako hrob.

Ježíšova slova byla velmi řídká. To byl důvod, proč je Maria tak pečlivě uchovávala ve svém srdci, protože byla tak vzácná. Když o tom přemýšlíme, poznáváme, že jinak tomu ani být nemohlo.

Jak by mohla Maria nemlčet? Tvor, který žil tak dlouho se svým Stvořitelem, nemohl mnoho mluvit. Její srdce bylo plné, její duše se podrobila mlčení.

Třicet let žila s Ježíšem, dlouhá léta, která byla pro Marii jako svatá extáze plná bolestné lásky. Bděla nad ním, když spal. Dávala mu jeho stravu, dívala se mu do očí. Stále jí zjevoval své srdce. Učila se, jak mu rozumět.

Všechna shoda s Bohem přešla do Mariiny duše. Víme přece, jak mlčenlivý je Bůh. V jejich vztazích, tak jak se vytvořily mezi Ježíšem a Marií, mezi Stvořitelem a tvorem, bylo mlčení řeči, která je více než slova.

Co by slova vyvolala? O čem by mohla vypovídat? Nesnesla by tíhu myšlenek matky a ještě méně tíhu myšlenek Syna. Hovořit by byla námaha, propad, sestoupení z hory jak u Marie, tak u Ježíše.

A proč sestupovat? Svatý Josef nic nepotřeboval. I on se zdržoval na hoře mlčení tak vysoké, že k němu nemohla dolehnout ani nejmenší ozvěna ze země.

z knihy Frederika W. Fabera, *Le pied de la croix*

77. PŘÍSAHA A SLIB

232. Co znamená slovo „přisahám“?

Slovo „přisahám“ znamená: Beru Boha za svědka, že mluvím pravdu, nebo že chci splnit, co slibuji.

233. Kdo přísahá hříšně?

Přisahá hříšně, kdo přísahá lehkověrně, kdo přísahá křivě anebo že učiní něco nedovoleného.

234. Co znamenají slova „slibuji Bohu“?

Slova „slibuji Bohu“ znamenají: Zavazuji se pod hříchem, že vykonám něco Bohu milého, k čemu nejsem jinak povinen.

Přísaha. - Přísaha se vykonává různým způsobem, například: „Bůh je můj svědek.“ (Řím. 1, 9) „Jak je Bůh nade mnou...“ Slavnostně se přísahal před křížem u soudu. Před oltářem při sňatku se přísahá slovy: „K tomu mi dopomáhej Pán Bůh na přímluvu Matky Boží a všech svatých. Amen.“ Také Pán Ježíš přísahal. (Mat. 26, 63-64)

Slovy: „Pravím vám, abyste nepřisahali.“ (Mat. 5, 34) Pán Ježíš nezapověděl přísahu úplně, ale myslel tím: Buďte tak pravdomluvní, aby vám mohl každý na slovo věřit, a tím jste přísahu nemuseli vůbec použít.

Hříšná přísaha. - Přisahá lehkověrně a proto hříšně ten, kdo přísahá ve věcech malicherných, nebo kdo přísahá a neví, co bude od něj požadováno. Přisahá křivě a proto hříšně, kdo přísahou stvrzuje lživou výpověď. Křivá přísaha je velmi těžký hřích, poněvadž Bůh je nejvyšší pravdomluvný a takovou přísahou se volá za svědka lži.

O křivé přísaze říká Bůh: „Do domu člověka, jenž přísahá křivě, přijde kletba a usadí se v domě jeho a stráví jej s dřevem i s kamením.“ (Zach. 5, 4) A staré přísloví praví: „Kdo křivě přísahá toho Bůh do roka a do dne na soud volá.“ U našich předků se křivá přísaha trestávala smrtí. Kdo přísahal, že učiní něco nedovoleného, nesmí to učinit, poněvadž to byl závazek nedovolený, hříšný a jeho splněním by se dopustil ještě dalšího hříchu.

Posvátný slib. - Někdo si ve chvílích horlivosti umíní, že vykoná něco bohumilého. Jestliže se k tomu nezavázal pod hříchem, nebyl to slib, ale předsevzetí. Kdyby se však k tomu zavázal pod hříchem, byl by to slib.

Posvátný slib zavazuje jako smlouva. Neváže slib vynucený, nebo za druhého učiněný. Děti nejsou vázány sliby rodičů, ani potomci sliby předků. Ale slib dobrovolný a platný zavazuje přísně. Žádá to povinná úcta k Bohu. „Cokoli jsi slíbil, plň, neboť mnohem lépe je neslibovat, než po slibu, slibované nesplnit.“ (Kaz. 5, 3-4) Proto nežli něco Bohu slíbíš, dobře si rozmysli, zdali to také budeš moci splnit. Když chceš učinit slib ve věci důležitější, poraď se o tom nejprve se

zpovědníkem. I v tom případě se obrať na svého zpovědníka, když jsi něco slíbil a potom je ti velmi nesnadné tento slib splnit.

Kdo naprosto nemůže slib splnit, je bez hříchu. Biskup může z důležitých příčin posvátný slib prominout anebo změnit na lehčí. Prominutí některých důležitých slibů je vyhrazeno Svatému otci.

*

Dobrovolně a s rozvahou se zavázat k něčemu bohumilému je velmi chvályhodné a záslužné. Avšak: „Plň své sliby!“ (Nah. 1, 15) Dobrovolný slib je spravedlivý dluh. Kdo by zrušil o své újmě posvátný slib anebo lehkomyšlně mu nedostál úplně, dopustil by se hříchu proti druhému Božímu přikázání. Proto dobře zvaž, než něco slíbíš a když jsi slíbil, také svůj slib splň s radostí! Je to k větší Boží oslavě a také k tvé větší zásluze.

78. POMNI, ABYS DEN SVÁTEČNÍ SVĚTIL

235. Co Bůh poroučí třetím přikázáním?

Třetím přikázáním Bůh poroučí, abychom v den sváteční byli na mši svaté a nekonali nepotřebné všední práce.

236. Kdo je povinen být v den sváteční na mši svaté?

Být v den sváteční na mši svaté je povinen každý katolický křesťan po sedmém roce svého věku.

237. Co je žádoucí v den sváteční mimo mši svatou?

Mimo mši svatou je v den sváteční žádoucí, abychom slyšeli kázání a přijali svátosti, abychom šli na služby Boží též odpoledne a konali milosrdné skutky.

Den sváteční. - Již ve Starém zákoně byl jeden den zasvěcen Bohu. Byla to sobota. V Novém zákoně je to již od dob apoštolských neděle, protože v neděli vstal Pán Ježíš z mrtvých a v neděli seslal Ducha Svatého.

Stejně jako neděli světíme i zasvěcené svátky. To nám nařizuje první církevní přikázání. Zasvěcené svátky Páně jsou: Narození Páně (25. prosince). Obřezání Páně (Nový rok 1. ledna). Zjevení Páně neboli Tři králů (6. ledna). Hod Boží velikonoční, Nanebevstoupení Páně, Hod Boží svatodušní a Boží Tělo.

Zasvěcené svátky Panny Marie jsou svátky jejího Neposkvrněného početí (8 prosince) a Nanebevzetí (15. srpna). Zasvěcené svátky svatých jsou svatých apoštolů Petra a Pavla (29. června) a Všech svatých (1. listopadu). V Čechách je zasvěceným svátkem den svatého Václava (28. září) a na Moravě den svatého Cyrila a Metoděje (5. července).

(Poznámka: Hod Boží velikonoční a svatodušní připadají vždy na neděli, 1. 1. je svátek přejmenován na Matky Boží Panny Marie a přidán je zasvěcený svátek 19. 3. Sv. Josefa.)

Mše svatá v den sváteční. - Druhé církevní přikázání nařizuje: „Buď v neděle a zasvěcené svátky zbožně na celé mši svaté.“ Být zbožně na mši svaté znamená: Být na mši svaté z úcty k Bohu, chovat se při ní uctivě a sledovat pozorně, co se na oltáři koná. Uctivě se chová ten, kdo je přítomen ve slušném oděvu, slušně stojí, klečí nebo sedí, neplivá na zem, neohlíží se ani nesměje a zbytečně nemluví.

- Pozorně máme sledovat zvláště hlavní části mše svaté. Nejlépe, když se při mši svaté modlíme příslušné modlitby podle knížky ke mši - misálu anebo zbožně zpíváme píseň ke mši svaté.

Kdo se prohřešuje proti sváteční mši svaté? - Proti sváteční mši svaté se prohřešuje, kdo ji zanedbá úplně anebo z části, kdo se při ní chová neuctivě a kdo je při ní dobrovolně roztržitý. Kdo by zanedbal celou mši svatou nebo její hlavní část, měl by těžký hřích. Které jsou hlavní části mše svaté?

Snadno vede k zanedbání povinné mše svaté nemírná zábava v předvečer svátečního dne. Kdo pozdě chodí sám sobě škodí a druhé vyrušuje z pobožnosti. Pro neúčast na mši svaté je omluven, kdo je nemocen anebo kdo by utrpěl značnou škodu na zdraví nebo na majetku, kdo má daleko, zvláště při špatném počasí, kdo je neodkladně zaměstnán, aniž může být vystřídán (opatruje malé děti nebo nemocného, nutně obstarává domácnost anebo pomáhá při neštěstí). V takovém případě je dobré pomodlit se doma pobožnost ke mši svaté.

Při neodkladných cestách, slavnostech nebo turistice zařadíme vždy do denního pořadu v neděli mši svatou, třeba hned ráno ještě před odjezdem nebo na jiném místě, kam zavčas dojedeme, je-li to možné.

Sváteční klid. - Bůh je náš nejlepší Otec. Chce, aby si každý člověk čas od času odpočinul a nevyčerpal předčasně své životní síly. Zároveň chce, aby měl každý dost času pečovat o spásu své duše. Proto přikázal v den sváteční odpočinek od nepotřebné všední práce. (Dt. 5, 13-14) Sváteční klid je důležitý také pro utužování rodinného a společenského soužití. Sváteční klid má trvat celý den, od půlnoci do půlnoci. S církevním povolením anebo z nutné potřeby se smí ve sváteční den konat všední práce. Nutnou potřebou je na příklad: Sklidit úrodu za trvalé nepohody, pomáhat při neštěstí a konat práce, které nelze přerušit bez značné škody.

*

Jaký tvůj den nedělní, takový den poslední. Jaká neděle, taková poslední chvíle. Svátá neděle, svatá smrt, nesvatá neděle, nešťastná smrt. Neděle bez mše svaté - celý týden bez Božího požehnání. Svět proto vždy svědomitě neděle a zasvěcené svátky. Ani jedna neděle bez mše svaté. Pamatuj, že všechny tvé modlitby bez mše svaté nemají nikdy takovou cenu, jako když se zbožně účastníš oběti mše svaté. Proč? Při mši svaté Pán Ježíš spojuje tvé modlitby se svou obětí, a proto právě při mši svaté můžeš nejvíce Boha chválit, jemu děkovat, jej usmiřovat a všechno potřebné si od něho vyprošovat.

Předběžný pořad velikonočních bohoslužeb:

	Zelený čtvrtek	Velký pátek	Velikonoční vigilie	Neděle vzkříšení
Hustopeče	19:00	19:00	19:00	8:00
Černotín	/	17:00	/	9:30
Bělotín	17:00	/	/	11:00
Špičky	/	/	21:00	/

POŘAD BOHOSLUŽEB 3. 4. – 10. 4. 2011:

Den	Liturgická oslava	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Neděle 3. 4.	4. NEDĚLE V DOBĚ POSTNÍ Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	na poděkování za Boží pomoc a ochranu při podnikání
		Špičky	9:30	za Oldřicha Kundráta, s Josefa, rod 2 str a ž r
		Bělotín	11:00	za + r Orgoňovou a Gassmannovou a ž r
Pondělí 4. 4.		Hustopeče	14:30	pohřeb Boženy Stoklasové
Středa 6. 4.		Černotín	17:00	za + Vojtěcha a Antonii Rekovy, rod, ž a + r
		Špičky	18:00	za Radmilu Vašinkovou k nedož 40 letům a ž r
Čtvrtek 7. 4.		Hustopeče	18:00	za Ladislava Lopoura, mžku, dceru a s
Pátek 8. 4.		Hustopeče	18:00	za Marii Vozákovou, br Jaroslava, rod Davida a Jaroslavu a 2 manželky
Sobota 9. 4.		Špičky	18:00	za Františka Perutku, s, rod 2 str a ž r
Neděle 10. 4.	5. NEDĚLE V DOBĚ POSTNÍ	Hustopeče	8:00	za r Hrachovcovu, Martochovu, Volkovu a DO
		Černotín	9:30	za farníky
		Bělotín	11:00	za rod Agátu a Josefa Šibíkovy a Stanislava Perutku

▪ Centrum pro rodinu Jitřenka Hranice vás zve na postní duchovní obnovu na téma „**Křest v Písmu svatém**“ v sobotu 9. dubna 2011 od 9:00 – 15:00 hod. na faře v Hranicích a od 15:30 – 17:30 hod. v kostele v Hranicích. Program povede O. Bedřich Horák. Přijďte načerpat sílu a povzbuzení do prožívané postní doby!

▪ V kostele na stolečku je pokladnička, kde můžete přispět na pomoc Japonsku.

Telefon na faru: **581 626 040**